



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Benedictus Redivivus Hoc est: Benedictinij Ordinis
Vetustißimi Amplißimique, Nostra, ac supera ætate
Jmmarcescibilis Vigor, ac Viror**

Bucelin, Gabriel

[Veldkirch], Anno Christi. M.DC.LXXIX.

Iesu Christi Annus. M.D.XXXIX. Sancti Patris Benedicti. M.L.IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38498

tus, in cuius locum Petrus à Bucholtz non solum, cognatione nobilissimi stemmatis, sed & virtutis laudatissimus substitutus est.

*IESUCHRISTI ANNUS. M.D.XXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M. L. IX.*

*Henricus
VIII. Ju-
ratus no-
strorum
hostis.*

Pergit in abyssum, desperationis projectissimus sponte sua Henricus Rex, & cum S. Thomæ Cantuariensi favere, cumque eodem sentire per omnia Benedictinos omnes nosset, tam Cluniacensis, quam Cisterciensis Reformationis, nihil non scelere in eisdem machinatur, optimis quibusque morte pietatem lucre coactis. Audiamus Sanderum ipsum, testem omni majorem exceptione, eundemque de Ecclesia longè meritissimum: postquam, Constantiam Martyrum nostrorum graphicè descripsisset; sic denique de scelere Henrici Regis loquentem: *Henricus igitur, tanquam victor [trucidatis jam tot Abbatibus & Monachis ejectis] omnia invasit, dejecit, vastavit, ac demolitus est: possessiones autem annuosque redditus Canobiorum, ne unquam postea repeteret, aut à quoquam suorum successorum Principum Ecclesie Christi restitui possent, universis fere Nobilitati distribuit, nonnullos alijs censibus ac reditibus, nonnullos pecunia numerata commutans, Catholicosque etiam invitò cogebat, ut spolia hæc Ecclesiastica emerent, quo vel sic eos ad scelere sui defensionem obligaret. Atque hic finis fuit Monasteriorum ac Monachorum in Anglia, post mille fere annos, quam illi ad eam Insulam Christianam fidem attulerant, & cum eadem creverant, omniumque Regum munificentia aucti fuerant &c.*

*A Catholicis
& quidam
Angli Re-
gis dam-
nant Sacri-
legia.*

Sed de causis tanti mali etiam alios, etiam Hæreticos ipsos audiamus, unde manifestum fiet, non inertiam, aut luxum Monachorum [ut nonnulli minus humaniter judicantes loqui solent] occasionem impio Regi ministrasse, abominandum scelus de Religione opprimenda excogitandi, aut aggrediendi. Clarissime enim Sanderus descripsit Abbates & Monasteria Ordinis Congregationisque nostræ illo tempore communi Regularique vita, & chori majestate, Monachorum numero, hospitalitatis laude & elemosynarum sanctissima abundantia, insigniter floruisse. Nec sine sanguini-

ne & vulneribus expiari Monasticam professionem suam passi sunt, Quam nobilissimi eorum Abbates, & gravissimi, cum aliquot Prioribus & Presbyteris, Martyrio propter constantiam Fidei fuerint affecti, & multi ex ipsis ad ultramarina dilapsi Monasteria, multi in propinquorum aedibus, sanctè in professione perseverantes, calamitati suæ supervixerint. Sed ecce causam mali ingentis & gravissimi in Ecclesia scandali, pulcherrimo titulo palliatam: Collegia duo à Cardinali Wolfo, magno nimirum, Anglicanæ Republicæ bono ædificata, ubi juvenes studiosi, & viri docti alerentur, & in horum dotationem quadraginta Canobiorum redditus absumendi videbantur. Dicit suum liberime judicium impius cætera Camdenus in sua Britannia p. 117. *Fuerunt etiam regnante Henrico VIII. (fas sit meminisse) avita pietatis monumenta, ad DEI honorem & Fidei Christianæ, bonarumque literarum propagationem, & pauperum sustentationem, Domus Religiosæ, scilicet Monasteria, sive Abbatiæ & Prioratus, numero 645, à quibus cum Clementis VII. Pontificis permisso fuerint suppressæ quadraginta in gratiam Cardinalis Wolfo, qui tunc duo Collegia, alterum Oxoniæ, alterum Ipswichi inchoaverat; statim circa annum Domini 1536. Henricus VIII. in Republicam Angliæ Ecclesiasticam, quasi torrens rupto ægere irruit, qui genis Ecclesiasticæ partem maximam Orbe stupente, & Angliæ ingemente, cum pulcherrimis adificijs funditus prostravit. Nam Papa Cardinali, Rex sibi cum Parlamento assensu permisit. Unde anno 1536. singule Religiosæ aedes, cum facultatibus omnibus, quæ in redditibus annuis ducentas libras vel minus habuerunt, numeroque erant 376. Regi fuerunt concessæ. Et anno insequenti specioso erunde superstitionis obientu, reliqua cum Collegijs, Cantarijs, & Hospitalibus, Regis arbitrio fuerunt permisse. Quo tempore censitæ sive taxatæ fuerunt Religiosæ aedes superstites 605 Collegia, præter ea, quæ in Academijs, 96. Hospitalia centum & decem, Cantariæ & liberæ Capelle 2374. quæ pluraque omnia brevi post tempore passim diruta, redditus distracti & opes, quas Christiana Anglorum pietas, ex quo primum Christo nomen dedisset, DEO consecraverat, quasi momento disperse, & absu verbo invidiâ,*

*Persecutio
Religioso-
rum.*

*Wolfo
Cardinalis
exemplum
pestimum.*

*Rex idem
sibi per-
misit.*

*Ingenra-
pina sacri
auri.*

pro-

profanata. Hæc Camdenus effi à fide alienus. Et paria Godwinus; cuius verba Reinerus, exscripsit, qui ipsi insuper Sacrilegij pœnam, Regi ab Numine immisissam, plurimorum (quos ipse doctos & pios vocat) ore assignatam liberè profitetur. Sanè quantum incommodi ex everfione Monasteriorum & profligatione Monachorum pauperibus acciderit, ut Annalibus à Reinerio adductus, his verbis: *Parlamentariis Comitibus mense Februario inchoatis, anno 1536. permiffa sunt Regis arbitrio, omnia Regni Angliæ Cenobia, quorum reditus annui singulorum, non excederent censum duorum millium Francorum Turonensium, cum omnibus bonis que ad eadem pertinerent. Fuerant illa numero 376. Mobilia bona & suppellex horum Conventuum minimo pretio distracta taxata sunt centum millibus florenorum. Lamentatione dignas fuit, inquit auctor meus quem sequor, audire populi, plebeiorumque gemitus, & lachrymas: summa enim in his Cenobis vigeat Hospitalitas, putanturque ex hac suppressione, amplius quam decem millia personarum, omni spe & re ad victum vestitumque necessaria excidisse &c.*

Addit, vir doctissimus & Religiosissimus, Reinerus: *Quantum igitur gemituum, quot flumina lachrymarum pauperes de plebe profudisse par est anno sequenti, quando 600. majora Cenobia, longè opulentiora reditibus, abundantiora eleemosynis, numerosiora clientelis, sunt ad privatorum, fisci, & fiscalium prædatorum usus redacta? Sed audiamus jam DEI iudicium, non trepidè seu dubitanter, sed affirmatè & sine dubio ab eodem Annalium Authore, pronunciatum. Cum obtinuisset Cardinalis Wolfæus, inquit, à Clemente VII. potestatem quadraginta Monasteria optime fame, Hospitalitatique laude celebria, neque Rex propterea illum reprehenderet, nullus Episcoporum aut Procerum Regni contra hiscere ausus fuit. Quinque habuit hujus facinoris administratos præcipuos: qui cum Priorem Conventumque Darentria quadam vice quedam Cenobij latifundia postulassent, passimque fuissent à Monachis repulsam; statim excogitata causa eosdem apud Cardinalem accusarunt: qui occasione gaudens oblata, statim iussit Conventum dissolvi, & novo Collegio suo bona applicari. Quantum au-*

tem supplicium sumpserit DEUS ipse, de auctoribus & ministris hujus sacrilegæ rapine, ad ambitionem tantummodo suffulciendam commisse, cui opes privata Cardinalis non sufficiebant, nos ipsi in parte oculis nostris conspeximus. E quinque istis, quos diximus, administris, duo inter se rixantes à verbis ad gladios, ita processerunt, ut alter occisus, alter superstes pugna propter ipsum homicidium fuerit in furcam sublatus, tertius se ipsum in putrem præcipitavit; quartus benè notus multis, ex valde divite, redactus ad extremam inopiam, usque ad diem ultimum miserabilis vitæ, ostium mendicare coactus sit; quintus vocatus Doctor Alanus, præcipuus Sacrilegiorum istorum executor, jam in Hibernia factus Episcopus, crudeliter membris truncatus fuit, Cardinalis ipse paulo post, in Regis odium incurrens, miserabili morte periit, omnibus dignitatibus prius exutus. Collegia que meditabatur magnificentissima struclura ex ruinis Monasteriorum erigere, nunquam fuere consummata. Nam Ipswicensè Collegium penitus fuit dirutum: & Oxienfè etiam hodie manet duntaxat inchoatum. Pontifex quin etiam Clemens, qui hanc Cardinali licentiam permiserat, magno vite sue discrimine in Castro Anzeli obsessus vix evasit, Romana Urbe ab obsessis, misere ante oculos ejus devastata. Hæc ad verbum Stous & Reinerus noster. Unde colligas manifestè, quàm rigidè in illum animadverterit Numen, qui collegia pro studiosis potiora, Monachorum institutis, precibus & contemplatione duxerat, & qualiter in eos quoque sit animadversurus, qui etiam hodie Wolfæo subscribunt, nedum qui tales fundationes, cognatis non solum & nepotibus, sed & canibus venaticis, & equis obijciunt, & ad pompas inanes & scandalosas in Ecclesiasticis aburantur, securè interim DEI Jram præstolantes, & quasi plausibiliter, patientiæ Numinis illudentes. Sed fusior in his Reinerus, qui requirendus. Ex quibus omnibus apparet, Redivivum in suorum Hospitalitate, & disciplina viguisse hoc perditissimo sæculo Sanctum Benedictum ideoque suorum injurias vindicasse plurimis exemplis Numen, & vero etiam usque hodie tot Principum & Parlamenti nostra ætate Senatorum cædibus, ulcisci pergere cædes salutem Angliæ quærentium, donec & manum agnoscant feri-

DEUS in auctores rigidus ultor.

Horrenda exempla.

Clemens VII. haud impunitus.

Usque hodie videtur ultio durasse.

Quantum in Regno incommodi.

Gemitus & comploratio pauperum.

Wolfæus 40. optime fama Monasteria Ordini eripuit.

ferientis, & ferendi causas; quarum hodie sibi de industria alias fingunt, & vero relicto Lumine cæcutientes, in sua ipsi viscera immaniter sæviunt, muris vulneribus miserè concidentes.

Florentiæ requisivit in Domino Venerabilis Ambrosius ex Illustrissima familia Traversaria, singulare sacre familiae nostrae Camaldulensis decus, absolutissimus maximorum Magistrorum Joannis Ravennatis, & Ambrosij Grysolarae discipulus, sanctorum Angelorum Florentiæ professor. *De quo sepe citata Camald. monumenta.*

Georgius de Melo Episcopus Guardie.

In Hispanijs ex illustrioribus nostri Ordinis viris eminet hoc anno Georgius de Melo ex Abbate Alcobacienfi Episcopus Guardie, non minus eruditione & vitæ meritis clarus quam Generis nobilitate. In Gallijs miri successus novæ Reformationis de qua supra, illustrissimis quibusvis, exemplo Reformatorum captis, manus dantibus & Redivivo in suis Benedicto sese ultro devoventibus. *Ex R. di P. Aman-di Tribout Ms. in relatione.*

Joan. Abbas Spanihart.

In Germania, inter lectiores ejusdem, & optimè meritis de Ordine & patria Præsules celebratur Joannes ab Egloffstein vetustissimis equestri Nobilitate Natalibus Abbas Cænobij Spanihartensis, ob insignia animi talenta, maximi à magnis factus Principibus, in componendis discordijs dexterrimus & felicissimus, qui immortaliter merito magnarum satagens rerum, gravissimas inter Principes aliquot, in sævissima exarsuras bella, mira arte atque industria composuit, & odia gravissima suaviter consopivit. *Ex monim. Cænob.*

ISEU CHRISTI ANNUS. M. XL. Sancti Patris Benedicti. M. LX.

Ven. Alphonsus de Burgos.

CLaret eximia sanctitatis opinione in Hispanijs Beatæ memoriæ Alphonsus de Burgos Vir illustrissimo ortus genere, auctoritate atque opibus inter Palatinos & familiares Caroli V. Imperatoris Augusti & Hispaniarum Regis Princeps, qui favores omnes Cæsaris & Regis sui pro nihilo reputans, nisi Regum Regi sua grata esse servitia intelligeret, stupente Aulâ atque Hispaniâ Universâ, Aulâ se florentissimâ & mundo repente abstulit, & crucifixi amoris sui paupertatem &

nuditatem, concitatissimo pij cordis affectu non tam considerans quam affectans, fama præterea sanctitatis Reformationis Cisterrianae illectus, potentissimo insuper Augustæ Cælorum exquisito & exambito Patrocinio, ad sacratissimum Eiusdem Montis Serrati Archisterium se contulit, & sanctis ejusdem loci Ascetis associari humiliter postulans, suscipi non solum meruit, sed in sacro Tyrocinio, & deinceps tantopere seipsum tantus Princeps in omni humilitate, obedientia & cætero rigore Monastico comprobavit, ut non tam amorem, quam reverentiam ab omnibus mereretur, & inter sanctitate vitæ eminentissimos excelleret, adeo, ut toto Hispaniarum Regno ejus ob vitæ integritatem celebre nomen haberetur. *Vid. Ant. de Jeyes, communicata nobis ex Hisp. &c.*

Floruit hoc ipso anno in eodem Regno sanctæ memoriæ F. Benedictus Morerolæ Asceta, sacre Congregationis nostræ Cisterciensis jubar lucidissimum, exemplar ad amullim Regulæ S. P. N. Benedicti compositum, qui cum post multa sanctitatis opera ex nimio labore & rigidis sibi ultro illatis pœnis & Pœnitentijs, sic effectus viribus destitutus, ut sacris porro ad aram operari non posset, petijt sibi à loci Priore cujus Missæ serviebat, sacram synaxim dari, qua percepta oculos & manus ad cælum elevans, animam reddidit Creatori, cujus corpus mira pulchritudine & fragrantia donatum genu flexum mansit, etiam dum Conventus pro præsentis defuncto more solito officium persolveret. Fuit ab obedientia, humilitate & devotione mirificè commendatus. In officio Divino alijsque Regularium exercitijs assiduus & ferventissimus, ita ut nulla occupatione, argitudine sive alijs impedimentis inde se remorari pateretur. electus in Abbatem Monasterij Melonensis in Gallaciâ, constanter eam dignitatem rejecit, ut in obedientia ac sua simplicitate vivere & mori posset. Frequentia ejus erant cum Deo colloquia, & cum hominibus nulla alia nisi de Deo. Ordinariæ & extra ordinariæ ejus pœnitentiæ, ita vires ejus fregerant, ut cum ipse, ut supra diximus, facere amplius ad aram non posset, Missæ semper Matutinæ, quæ

*Humili-
mus Prin-
ceps.*

*Benedictus
Morerolæ
Asceta.*

*Mors leu-
gè glorio-
sissima.*

*Ejus ex-
celsa.*